

Απόσπασμα από το μυθιστόρημα: «Η γυναίκα του βράχου»

... Εκείνη τη στιγμή ο Άνδρος φρέναρε το αυτοκίνητο, έκλεισε το διακόπτη, γύρισε προς το μέρος μου... «φτάσαμε στο “Λήδρα Πάλλας”, αυτό το σημείο είναι ένα από τα σύνορα που χωρίζει την πατρίδα μας». Βγήκαμε έξω, προχωρήσαμε στα συρματοπλέγματα, μανάδες αδελφές, κόρες, γυναίκες να στέκονται με φωτογραφίες αγνοουμένων τους συγγενών, ανδρών, πατεράδων, αδελφών, υιών, να μοιράζουν φυλλάδια σε όσους έφταναν εκεί, ώστε να τους πληροφορήσουν για την ατίμωση. Τόσα χρόνια εκατοντάδες άνθρωποι στο πουθενά. Πόσο μεγάλος άραγε και αβάστακτος θα 'ναι ο πόνος να μην ξέρεις τι έγινε ο άνθρωπός σου. Να ρωτάς: ζει; Πέθανε; Τόσα χρόνια πέρασαν με την αβεβαιότητα, τη σκληρότητα, χωρίς μια απάντηση, γιατί τέτοια κτηνωδία. Ο βίαιος εκτοπισμός διακοσίων χιλιάδων ανθρώπων, η δολοφονία, ο αφανισμός χιλιάδων Κυπρίων. Η Κύπρος γέμισε τάφους και μαυροφορεμένα γυναικόπαιδα. Παρ' όλα αυτά ο Κύπριος δεν λύγισε, σήκωσε ψηλά το κεφάλι, πήρε τη ζωή στα χέρια του και συνεχίζει ως γνήσιος Έλληνας την πορεία του στην ιστορία, χωρίς να ξεχνά. Κανείς, ποτέ και με τίποτα δεν πρέπει να ξεχνά το παρελθόν του, να σβήνει την ιστορία του. Λησμόνησες; Αδιαφόρησες για τα πριν από σένα; Ετοιμάσου για τα χειρότερα. Πως αλλιώς θα πάμε ένα βήμα μπροστά, αν δεν γνωρίζουμε, αν δεν μάθουμε για το παρελθόν και από το παρελθόν, που αποτελεί τον καλύτερο δάσκαλο... Μακριά από εμάς οι κόλακες, οι δόλιοι και ύπουλοι σύμβουλοι. Τα μάτια, τα αυτιά, η λογική μας, διάπλατα ανοιχτά στην ανεξαρτησία, τη λευτεριά, την αλήθεια»... Ανατρίχιασα περνώντας δίπλα από όλα αυτά τα συρματοπλέγματα, στην μοιρασμένη αυτή πρωτεύουσα που χωρίζει δύο κόσμους. Τόσο ιδιαίτερα παράξενη αίσθηση που δεν μπόρεσα να περιγράψω με λόγια. Εκείνη η παγερή ανατριχίλα δεν θα σβήσει ποτέ από τη μνήμη μου. Ζωντανεύει κάθε φορά που γυρνώ πίσω σ' εκείνη τη μέρα που έφτασαν μόνο λίγες ώρες να βρεθώ στο χλιοπληγωμένο, αλλά πανέμορφο νησί στην άκρη της Μεσογείου, για να σκεφθώ πέρα από μένα»...